

[Finansministeren]

præcis anvisninger af den art, der har været det gennemgående i EF's diskussioner om vækst og beskæftigelse i Europa. Det, som også andre lande burde gøre.

Det, der er det særlige ved den måde, vi har skruet den finanspolitiske lempelse på 12 mia. kr. sammen på, er, at det, til trods for at der er ret stort element af skattelettelser, som ikke på det korte sigt giver helt så meget beskæftigelsesvirkning som udgiftssiden, er lykkedes os at tilrettelægge noget, der isoleret set reducerer arbejdsløshedstallet med 40.000. Jeg sagde 40.000.

Det er jo blevet sagt et par gange i debatten, at der kun sker et fald i ledigheden på 20.000 næste år. Det er også rigtigt, men hvis vi ikke havde justeret kursen i den økonomiske politik, ville vi have fået en endnu større ledighed og et endnu større betalingsbalanceoverskud i 1994. Der skruer vi på sammensætningen, dér giver vi et målrettet puf til beskæftigelsen, så det, vi kommer ud med, ikke er de 370.000, der lå i kortene, men 330.000, altså en reduktion af ledigheden med 40.000. Og det gør vi vel at mærke ved at anvende instrumenter, der ikke i sig selv forøger underskuddet. Underskuddet var blevet stort set og rundt regnet det samme, hvis vi havde tålt en stigning i ledigheden og i betalingsbalanceoverskuddet som det, der lå i kortene. Det er det, der er kunsten, og det er præcis derfor, det ikke er lige meget, hvordan man skruer det sammen.

Det, regeringen har gjort, er, at vi har skruet det sammen med maksimal effekt på beskæftigelsen og minimal, næsten ingen, negativ virkning på underskuddet. Vi får en økonomisk politik, der, fordi vi får gang i produktion og beskæftigelse næste år, reducerer både udgifter og skatters tryk på økonomien. Vi får stabiliseret underskuddet på nogenlunde samme niveau som det, KV-regeringens sidste finanslov vil bringe os op på, og derfra kan vi så gå nedad. Og det er også det, der ligger i fremskrivningen af regeringens økonomiske politik i de kommende år.

Jeg vil ikke på nogen måde bagatellisere underskuddet; det er dybt beklageligt, det er alle enige om. Men jeg kan ikke lade være med at understrege, at der i hvert fald er to kendsgerninger om det danske underskud, som kan tjene til en vis beroligelse: Det er rent konjunkturbestemt – det er væk, når vi får ledigheden

ved en vækst i den private sektor ned under 9 pct. – og det er i øjeblikket mindre end stort set alle andre europæiske landes underskud.

Jeg tror, jeg med disse bemærkninger også har redegjort for, at der er ikke tale om drømmesyn overdreven optimisme. Der er ikke tale om, at der kun skal små rystelser til, og så er vi på vej mod en økonomisk katastrofe, som det blev sagt af fru Anne Birgitte Lundholt. Tværtimod er der tale om et meget realistisk bud på, hvordan denne finanslov kan bidrage til et godt forløb i dansk økonomi i 1994 – omsider, for første gang i mange år.

Så taler man om, at vi ikke har styr på udgifterne. Jeg vil godt sige, at skønnet over det offentlige forbrug, det offentlige konsum, er, at det stiger 2,2 pct. næste år mod 2,7 pct. i år under den sidste finanslov, der blev tilrettelagt af KV-regeringen. Jeg vil også gerne oplyse, at der er ikke tale om, at man, fordi man har ændret teknik i udgiftsstyringen, nu opererer med et gulv i stedet for et loft.

Vi har ændret udgiftsstyringen på tre punkter: Vi har fastholdt den meningsfyldte ændring, vi omsider er kommet igennem med allerede i indeværende års finanslov, nemlig at adskille driften og investeringerne, og kan derfor bruge investeringerne til at bekæmpe dårlige konjunkturer, til at bremse op under gode konjunkturer. Det kan jeg ikke forestille mig at der er kritik imod, for det var vi jo enige om sidste år.

Så har vi pillet salg af aktiver ud af udgiftsmåltallet. Vi har – nogle af os i hvert fald – i mange år sagt, det var dybt meningsløst at blande tingene sammen. Altså at blande spørgsmålet om, hvad man kunne sælge af arvesølv, hvad man kunne realisere af statslige aktieposter, sammen med udgiftsniveauet og betragte et engangssalg af en del af statens ejendom som en måde at få udgifterne ned på. Men det interessante er, at hvor man i de foregående år har anlagt, viser det sig, alt for optimistiske skøn over, hvor meget staten kunne sælge af aktier for kosmetisk at lukke hullet i udgifterne, vil vi nu i 1993 og 1994 under denne regering opleve de største salg af aktieposter i forlængelse af allerede indgåede aftaler mellem os og den nuværende opposition, de største realiserede aktiesalg fra statens side nogen sinde. Men vi regner det altså ikke ind i noget udgiftsmåltal.